

Úřad vlády České republiky

Projev předsedy vlády

Bohuslava SOBOTKY

na Humboldtově univerzitě v Berlíně

4. května 2015

Speech Delivered by Prime Minister of the Czech Republic

Bohuslav SOBOTKA

at the Humboldt University of Berlin

4 May 2015

Úřad vlády České republiky

Projev předsedy vlády

Bohuslava SOBOTKY

na Humboldtově univerzitě v Berlíně

4. května 2015

Speech Delivered by Prime Minister of the Czech Republic

Bohuslav SOBOTKA

at the Humboldt University of Berlin

4 May 2015

PROJEV PŘEDSEDY VLÁDY ČR **Bohuslava Sobotky** NA BERLÍNSKÉ HUMBOLDTOVĚ UNIVERZITĚ

Následující projev přednesl předseda vlády ČR Bohuslav Sobotka na Humboldtově univerzitě v Berlíně v pondělí 4. května 2015 během své druhé oficiální návštěvy Spolkové republiky Německo. Projev s názvem „Evropa na křižovatce“ vyzdvihuje kooperativní charakter Evropské unie a hodnotí výzvy, před kterými stojí tento jedinečný integrační projekt. Premiér Sobotka s projevem vystoupil v rámci cyklu přednášek předních evropských státníků o Evropě. Tento cyklus nazývaný „Humboldtovy projevy o Evropě“ navazuje na vystoupení někdejšího vicekancléře a ministra zahraničních věcí Spolkové republiky Německo Joschky Fischera přednesené v roce 2000. Vicekancléř Fischer se v projevu vyslovil pro dokončení politické integrace Evropy a vytvoření evropské federace, čímž vyvolal rozsáhlou celoevropskou diskusi. Jako jeden z řady světových státníků nabídl premiér Bohuslav Sobotka 4. května 2015 odpověď na otázku „Quo vadis Europa“, položenou před patnácti lety právě vicekancléřem Fischerem. V projevu se premiér Sobotka přihlásil k myšlence evropské integrace a k prohlubování spolupráce v rámci Evropské unie jako jediné volbě, která vede ke stabilitě, prosperitě, obhájení místa Evropy ve světě i podpoře hodnot, na nichž naše civilizace stojí. Za budoucnost EU předseda vlády označil stále užší spolupráci evropských států, která na jedné straně umožní efektivně reagovat na společné problémy a naplňovat společné cíle, na druhé straně však zachová rozmanitost a specifika jednotlivých členů.

SPEECH DELIVERED BY PRIME MINISTER OF THE CZECH REPUBLIC
Bohuslava Sobotky
AT THE HUMBOLDT UNIVERSITY OF BERLIN

The following speech was delivered by Prime Minister of the Czech Republic Bohuslav Sobotka at the Humboldt University of Berlin on Monday 4 May 2015 on the occasion of his second official visit to Germany. Titled “Europe at a Crossroads”, the speech highlights the cooperative nature of the European Union and examines challenges that lie ahead of this exceptional integration project. Sobotka’s speech was a part of a series of presentations about Europe delivered by the continent’s prominent statesmen. Named “Humboldt speeches on Europe”, the series follows in the footsteps of a speech given by Joschka Fischer in 2000, when the former Vice-Chancellor and Minister of Foreign Affairs of Germany called for the completion of the political integration of Europe and for the establishment of a European federation, inciting an wide-ranging pan-European debate. On 4 May 2015, Premier Sobotka joined a number of political leaders from around the world to respond to the “Quo vadis Europa” question asked by Fischer 15 years ago. In his speech, Sobotka voiced support for the idea of European integration and for the deepening of cooperation within the European Union, the only possible way of guaranteeing stability and prosperity, preserving Europe’s global status, and defending values constituting the foundation of our civilization. According to the Premier, the EU’s future lies in close cooperation between European countries, which will allow responding effectively to mutual challenges and fulfilling common objectives on the one hand, and preserving the diverse and specific nature of individual Member States on the other.

EVROPA NA KŘÍŽOVATCE

Vážené dámy, vážení pánové,

V roce 1989 jsem byl jedním ze studentů, kteří v ulicích Brna protestovali a volali po pádu tehdejšího komunistického režimu. Jedno z hesel, které jsme na demonstracích nosili, znělo „Zpátky do Evropy“. To byl rok 1989. Potom v roce 2003 a 2004 jsem se ocitl ve funkci ministra financí, který dokončoval přístupové rozhovory České republiky, která se tehdy chystala na členství v Evropské unii. A hlasoval jsem tehdy v referendu pro to, aby naše země do Evropské unie vstoupila. Deset let po našem vstupu do Evropské unie, v roce 2014, jsem se ocitl v roli předsedy vlády, který měl možnost po deseti letech bilancovat přínosy a zápory našeho členství v Evropské unii. Jsem velice rád, že mám příležitost před vámi promluvit a navíc právě v těchto dnech, kdy si připomínáme sedmdesát let od konce druhé světové války, která byla největším a nejkrutějším konfliktem v dějinách lidstva, ale také, jakkoli to zní paradoxně, klíčovou událostí pro vývoj evropského kontinentu. V reakci na hrůzy druhé světové války a ve snaze zabránit tomu, aby se tyto děsivé události znovu opakovaly, což se po první světové válce nepovedlo, zahájily evropské státy, do té doby nevidaný integrační projekt, který je živý dodnes. Evropská unie, v níž se vyvinula evropská společnost, která stála v padesátých letech na počátku integračních snah, představuje dnes klíčový přínos Evropy pro stabilitu a mír ve světě a je garantem základních hodnot, na nichž stojí naše společnost. Tento stav nás Evropany staví před odpovědnost evropskou integraci dále rozvíjet a starat se o její další pokračování. Právě z těchto důvodů, abych jako Evropan dostal této své odpovědnosti, bych se s vámi rád podělil o svůj pohled na budoucí vývoj Unie.

Evropa se dnes nachází ve zvláštní situaci. Po více než šedesáti letech integračního úsilí dospěla k bezprecedentnímu úspěchu v podobě dlouhodobě mírové spolupráce dvaceti osmi rozdílných a samostatných členských států, která je založena na společných hodnotách vzájemné solidaritě a respektu. Tato spolupráce je podepřena funkčním institucionálním uspořádáním, část států má dokonce společnou měnu. Základní svobody umožňují volnost pohybu, podnikání, usazování či zaměstnávání v míře, která nemá v historii obdoby. Evropská unie patří právě díky úzké spolupráci členských států ke klíčovým světovým hráčům. My Evropané však dnes vnímáme všechny tyto přínosy jako samozřejmost, jako něco, co tu je a o čem není třeba nějak zvlášť pečovat. Tato samozřejmost však často vede k neochotě o úspěch evropské integrace bojovat. Popsaná situace pak přispívá společně s dalšími faktory, jako jsou dopady globální hospodářské nestability a nových bezpečnostních rizik, k tomu, že Evropská unie dnes stojí na křižovatce, když čelí nejzásadnějším výzvám ve své historii.

Před sedmdesáti lety skončila v Evropě druhá světová válka. Po celém kontinentu probíhají a budou probíhat vzpomínkové akce. Já jsem rád, že si toto významné výročí mohou připomenout také zde v Berlíně, neboť Německo bylo klíčovým aktérem té doby. Němečtí nacisté válku rozpoutali, Německo bylo místem závěrečných bojů. V roce 1945 ležel Berlín v troskách. A právě Německo bylo součástí klíčového poválečného rozhodnutí, které Evropu formuje dodnes. Rozhodnutí ke spolupráci, které bylo vlastně podanou rukou mezi nedávnými nepřáteli. Do značné míry pravý opak toho, co se stalo poraženému Německu v roce 1918. Po roce 1945 to byla nikoliv pomsta a ponížení na základě principu kolektivní viny, ale spolupráce. Osobně považuji toto rozhodnutí za nesmírně moudrý a prozíravý krok. Najít vůli ke spolupráci jen několik málo let po největším konfliktu historie vyžadovalo velkou státnickou odvahu. Stalo se.

Tato cesta samozřejmě nebyla vždy idylická a bezproblémová, právě naopak je lemována krizemi, hledáním identity a podoby udržitelného rozvoje integračního projektu. Tohoto hledání se účastnila celá řada významných státníků a myslitelů. Při přípravě svého dnešního projevu jsem se inspiroval dvěma z nich, kteří před patnácti lety v době velmi významné pro evropské směřování České republiky přednesli své vize další evropské integrace.

EUROPE AT A CROSSROADS

Ladies and Gentlemen,

In 1989, I was one of the students who protested in the streets of Brno and called for the fall of the Communist regime. One of the slogans that the demonstrators carried was "Return to Europe". That was in 1989. Then in 2003 and 2004 I served as the minister of finance who completed the accession negotiations with the Czech Republic, which was then preparing for EU membership. I also voted in a referendum in favour of our country joining the EU. In 2014, ten years after our accession to the EU, I became the prime minister who had the chance after ten years to weigh the pros and cons of our membership in the EU.

I am very pleased to have the opportunity to speak before you, especially at this time when we are marking 70 years since the end of World War Two, which was the biggest and most cruel conflict in human history, but which also paradoxically was a key event for the development of the European continent. In reaction to the atrocities of World War Two and in an effort to prevent such horrific events from repeating, something which was not successful after World War One, European countries began an integration project until then unseen, which is active even today. The European Union, which developed from the European Community that was at the beginning of the integration efforts in the 1950s, is today a key benefit for Europe for promoting stability and peace in the world and a guarantor of the basic values on which our society is based. This situation puts before us as Europeans a responsibility to develop European integration further and care for its continuation. Therefore, in order to meet my responsibilities as a European, I would like to share with you my view about the future development of the EU.

The European Union is today in a very unique situation. After more than sixty years of integration efforts, it has achieved unprecedented success in the form of long-term peaceful cooperation among 28 different and independent member states, which is based on common values of mutual solidarity and respect. This cooperation is underscored by a functioning institutional arrangement, and some of the states even have a common currency. Basic liberties enable freedom of movement, commerce, settlement and employment on a scale that is unprecedented in history. Thanks to the close cooperation among its member states, the European Union has become a key player on the world stage. However, we Europeans still perceive all of these benefits as something to be taken for granted, as something that is here and will be forever and which does not require special care. That assumption often leads to unwillingness to fight for the success of European integration. The situation that I have described then contributes, together with other factors, such as the impacts of global economic stability and new security risks, to a situation when the European Union today stands at a crossroads and faces the most important challenges in its history.

World War Two ended in Europe seventy years ago. Commemorative events are being held and will be held across the continent. I am very pleased that I can commemorate this historic anniversary here in Berlin, since Berlin was a key player during that time. The German Nazis unleashed the war, and Germany was the site of the final battles. In 1945, Germany was in ruins. And it was Germany that was part of the key post-war decision that is forming Europe today. It was a decision for cooperation, which basically amounted to shaking hands with those who had recently been its enemies. That was to a great extent the exact opposite of what happened to defeated Germany in 1918. Rather than revenge and blame based on the principle of collective guilt, there was a focus on cooperation. I personally believe that this decision was extremely wise and beneficial. Finding the will for cooperation just a few years after the biggest conflict in history required a large amount of courage and statesmanship. It happened.

Of course, the journey was not always ideal and without problems, but on the contrary it has been plagued by crises and searches for the identity and form of sustainable development of the integration project. This search has been participated in by a whole series of important statesmen and thinkers. When preparing today's speech, I took inspiration from two of them, who fifteen years ago at a time that was very significant for the Czech Republic's European integration process presented their visions for further European integration.

Prvním z nich je Václav Havel, jehož role při opětovném zapojení České republiky do euroatlantických struktur byla nezastupitelná a z jehož odkazu dodnes čerpá česká zahraniční i evropská politika. Václav Havel přednesl v únoru roku 2000 v Evropském parlamentu zásadní projev o směřování Evropské unie a o zásadách, na nichž závisí její budoucnost. Hovořil o evropské identitě, zdůraznil význam hodnot, o něž se Evropa opírá, a také potřebu se za tyto hodnoty brát. Vyzdvihl význam občanské společnosti pro soudržnost, pluralitu a rozvoj Evropské unie a poukázal na důležitost evropské sebereflexe pro to, abychom nezpychli a kriticky nahlíželi naše počínání, nebáli se odhalit chyby, které uděláme a poučit se z nich.

Druhým inspiračním zdrojem při psaní tohoto projevu mi byl bývalý ministr zahraničních věcí Německa Joschka Fischer a jeho Humboldtred, v níž, přibližně ve stejné době jako Václav Havel, vytyčil dva základní úkoly, které před Evropskou unií stály.

Prvním bylo „východní rozšíření“, které v širším smyslu symbolizuje skutečné sjednocení Evropy i fakt, že Evropská unie není jednou pro vždy uzavřenou entitou, ale nabídkou spolupráce všem evropským zemím. Druhým pak nutnost vyřešit institucionální výzvy spojené s postupem integračního procesu.

Oba zmíněné projevy a myšlenky i cíle v nich vyjádřené považuji za dodnes platné a inspirativní. Což obzvlášť platí tváří v tvář současnému vývoji, jak v Evropské unii samotné, tak ve světě, který je zásadní zkouškou pro hodnoty, na nichž Evropská unie stojí a pro naši ochotu tyto hodnoty hájit.

V sázce je dnes vnitřní soudržnost Unie, kterou vystavila zkoušce hospodářská a finanční krize a s ní spojené ekonomické a sociální dopady; stabilita našeho politického modelu, kterou ohrožují nová populistická, nacionalistická a antisystémová hnutí; vnitřní i vnější bezpečnost, které jsou zkoušeny zvýšenou teroristickou aktivitou, fenoménem zahraničních bojovníků, organizovaným zločinem spojeným například s obchodováním s lidmi. Rizikem pro celou Evropu je dnes také chování Ruska, o němž se stále domnívám, že by mělo být naším partnerem v mnoha oblastech společného zájmu. Současná ruská vláda se však dnes chová jinak než v uplynulých patnácti letech, a nutí nás přehodnocovat svůj postoj ke vztahům s Moskvou. Znepokojivý je nejen vývoj situace na Ukrajině, ale i na Blízkém východě a v severní Africe. Z ekonomického hlediska pak konkurence rychle se rozvíjejících států, které při svém rozvoji nehledí na ekologické a sociální standardy, které v Evropě pokládáme za důležité. To jsou v rychlém přehledu zásadní výzvy, jimž dnes čelíme. Není jich málo a nejsou jednoduché. Jsem však přesvědčen, že Evropská unie a my s ní máme nástroje i sílu těmto výzvám čelit, pokud zachováme jednotu a solidaritu, a budeme schopni společně efektivně rozhodovat a jednat. Důraz bych položil na slovo jednat.

Evropská integrace je šťastným příběhem. Evropská unie představuje zcela mimořádný model spolupráce, který nemá ve světě obdoby, a je garantem prosperity a mírového vývoje Evropy. Evropská unie a evropská integrace jsou souborem nástrojů podepřených robustními institucionálními pilíři. Ovšem život jim dáváme my, samy o sobě bez naší práce a důvěry neobstojí.

Proto se moje vláda i já osobně jednoznačně hlásíme k myšlence evropské integrace a k prohlubování spolupráce v rámci Evropské unie. Tváří v tvář výzvám, jimž čelíme, je celoevropská spolupráce jedinou volbou, která vede ke stabilitě, prosperitě, obhájení místa Evropy ve světě i podpoře hodnot, na nichž naše civilizace stojí. Jsem hrdý na to, že Česká republika se svou historickou zkušeností a polohou uprostřed Evropy dává dnes jasně najevo, že chce hrát v procesu evropské integrace konstruktivní roli.

Dříve než přejdu tak říkajíc „in medias res“, dovoluji mi jednu odbočku, která však s vytyčeným tématem úzce souvisí. Šťastný příběh propojující se Evropy koresponduje se šťastným příběhem poválečného Německa, které se ze země zničené válkou a následně rozdělené na dva státy, stalo jejím ekonomicky silným jádrem, jedním z hlavních lídrů a častým zdrojem inspirace.

The first of them was Václav Havel, whose role in bringing the Czech Republic into Euro-Atlantic structures was indispensable, and from whose legacy Czech foreign and European policy finds its inspiration today. In February 2000, Václav Havel gave an important speech in the European Parliament about integration with the European Union and about the principles on which its future depends. He spoke about European identity, and he emphasised the values on which Europe is based as well as the need to stand up for them. He highlighted the importance of civil society for cohesion, plurality and development of the European Union, and he cited the importance of European self-reflection, so that we would not get our hopes up too much and so that we could view our actions critically and not be afraid to uncover mistakes that we were making and learn from them.

Another source of inspiration for me when writing this speech was former German foreign minister Joschka Fischer and his Humboldtrede, in which at the same time as Václav Havel he highlighted two basic tasks that the EU faced.

The first was Eastward expansion, which in a broader sense symbolises the real unification of Europe and the fact that the EU is not an exclusive club with permanently shut doors, but offers cooperation to all European countries. The second was the need to resolve the institutional challenges related to the progression of the integration process.

Both of these speeches and the thoughts expressed in them are still valid and inspirational for me today. This is especially true face to face with current developments, both in the EU itself and in the world as a whole, which are an important test for the values on which the European Union stands and for our willingness to defend those values.

What is at stake today is the internal cohesion of the EU, which has been subjected to a test by the economic and financial crisis and its related economic and social impacts; the stability of our political model, which is being threatened by new populist, nationalist and anti-system movements, internal and external security, which are being tested by increased terrorist activity, the phenomenon of foreign fighters and organised crime involving activities such as human trafficking. Another risk for Europe as a whole is Russia's behaviour, although I still believe that Russia should be a partner for us in many areas of common interest. The current Russian government is behaving differently than in the past fifteen years, and this is forcing us to reassess our stance regarding relations with Moscow. Not only is the situation in Ukraine alarming, but the situation in places such as the Middle East and North Africa are alarming as well. Another challenge from an economic point of view is competition from rapidly developing countries, which do not focus on the environmental and social standards that we consider important in Europe. These in a nutshell are the important challenges that we face today. There are not only a few of them, and they are not easy. However, I am convinced that the European Union and we with it have the tools and strength to overcome these challenges if we act with unity and solidarity and that we will be able to decide and act jointly and effectively. I would like to emphasise the word act.

European integration is a story with a happy ending. The EU represents an absolutely unique model of cooperation, which has no similar counterpart anywhere in the world, and it is a guarantor of prosperity and the peaceful development of Europe. The EU and European integration are a set of tools supported by robust institutional pillars. Of course, we alone give it life, and without our work and trust in it it will not endure.

Therefore, both my government and I personally support the concept of European integration and deepening of cooperation within the EU. The best way of effectively tackling the challenges that we face is pan-European cooperation with a single choice, which will lead to stability, prosperity, defence of Europe's position in the world and support for the values on which our civilization is based. I am proud that the Czech Republic with its historic experience and position in the heart of Europe is making clear today that it wants to play a constructive role in the European integration process.

Before I shift "in medias res", as it were, I would like to stray of on a small tangent, which, however, is closely related to the topic being focused on. The happy story of integrating Europe corresponds with the happy story of post-war Germany, which from a country devastated by war and subsequently divided into two countries has become its strong economic core, one of the main leaders and a frequent source of inspiration. I must say that even despite any problems, the Czech Republic's story since it joined the EU has been a happy one, since our membership in the EU has helped boost the rule of law in our country, has strengthened its economic stability and has sped up economic growth and social progress.

Musím říci, že stejně tak je převážně šťastný příběh i České republiky po jejím vstupu do Evropské unie, kdy naše členství v Evropské unii vedlo k tomu, že se v naší zemi posílil právní stát, posílila se její ekonomická stabilita a urychlil se hospodářský a sociální růst.

Dovolím si tvrdit, že právě procesy evropské integrace a vývoje Německa, jsou velmi úzce provázané. Podobné je to také, když se podíváme na vztahy mezi Čechy a Němci. Německo bylo Čechy dlouho vnímáno jako osudový historický rival. Ostatně naše společné soužití je poměrně bohaté na konflikty a války. V současnosti však vnímáme Německo jako klíčového partnera a Evropská unie a naše členství v ní k tomu přispěly zásadním způsobem. V rámci sjednocené Evropy je česko-německá spolupráce samozřejmá a nevyhnutelná.

V posledních letech je vztah České republiky a Německa opakovaně popisován jako nejlepší v historii, nevím tedy, jakým správným slovem bych jej měl označit dnes, kdy se díky intenzivním kontaktům, aktivní komunikaci a hledání společných témat naše vztahy dále zlepšily. Nesmíme však ustrnout, naši spolupráci musíme velmi pečlivě střežit a pěstovat. Chci, aby naše vztahy byly co nejsilnější a nejužší, abychom dokázali pro společné výzvy hledat společná řešení. Proto se vztahům mezi Českou republikou a Německem intenzivně věnuji také dnes tady v Berlíně a za měsíc se jim budu věnovat při svých návštěvách v Drážďanech a Mnichově.

Základy naší spolupráce dnes tvoří Česko-německá deklarace z roku 1997 a z ní vycházející Česko-německý fond budoucnosti a česko-německé diskusní fórum. Na těchto základech chceme nyní vybudovat strategický dialog, který bude založený na aktivní spolupráci v jednotlivých oblastech společného zájmu. Chci, aby tato spolupráce stála na aktivní komunikaci ministrů české vlády s jejich německými partnery, chci, abychom stavěli na spolupráci krajů i na místní úrovni, přejí si rozvíjet jak vztahy s Berlínem, tak také se sousedními spolkovými zeměmi Saskem i Bavorskem. Vždyť i v navazování vztahů mezi Českou republikou a jednotlivými spolkovými zeměmi panovala poměrně dlouhou dobu z různých důvodů opatrnost. Jsem proto velmi rád, že v posledních letech se nám i zde podařilo výrazně pokročit kupředu.

Mým cílem je, aby česko-německá spolupráce byla příkladem budování a prohlubování vztahů mezi členskými státy Evropské unie, které považuji za klíčový prvek integračního procesu. Jak jsem již naznačil, členství v Evropské unii vedlo v případě České republiky a Německa k užší spolupráci, a já jsem přesvědčen, že naše prohlubující se vztahy budou mít pozitivní dopad nejenom na naše země, ale na Evropu jako celek. Jedná se o oboustranný proces, který má proto nikoli dezintegrační či izolacionistický charakter, ale naopak integrační proces v Evropské unii podporuje.

K tomu, abychom mohli hovořit o tom, jakou Evropu chceme, musíme si alespoň rámcově vymezit zásadní problémy, s nimiž se musíme vypořádát, a klíčová východiska, která jsou pro budoucnost určující.

Za klíč k budoucímu úspěchu či neúspěchu Evropské unie považuji - důvěru a sebedůvěru. Právě tyto dvě poměrně těžko uchopitelné a neměřitelné veličiny jsou základem spolupráce, neboť ten, kdo může evropský integrační proces neúčinněji rozložit a zničit, jsme my sami, pokud důvěru a sebedůvěru ztratíme.

Nesmíme ztratit důvěru v naše partnery, s nimiž jsme roky či desetiletí vytvářeli společný evropský dům, důvěru v to, že společně budované společenství má smysl a je životaschopné, důvěru v hodnoty a pravidla, na nichž jsme Evropskou unii vystavěli, v neposlední řadě pak nesmíme zklamat důvěru občanů v politický systém a jeho funkčnost. Stejně tak důležitá je také sebedůvěra. Sebedůvěra, že jsme schopni obstát ve světě vůči konkurenci ekonomické i politické, sebedůvěra, že jsme schopni v dialogu s ostatními velmocemi hrát minimálně rovnocennou úlohu a sebedůvěra, že jsme schopni naše hodnoty a náš model spolupráce uhájit i vůči případné agresivní zvěci. Evropská unie je vystavěna na dialogu, na podané ruce, na hledání partnerů a na spolupráci s nimi, to je její hlavní devíza. Ukazuje se ovšem, že dialog a spolupráce mají svoje limity, že je lze udržovat jen po určité hranici, za ní se již diskutovat nedá, protože jinak bychom ztratili sami sebe. I z tohoto důvodu je důležité udržovat velká spojenectví založená právě na společných hodnotách, proto je důležité budovat a prohlubovat transatlantickou vazbu a spolupráci v NATO.

I would even go so far as to say that the processes of European integration and Germany's development are closely connected. The situation is similar when we look at relations between Czechs and Germans. Germany had long been perceived by Czechs as an inevitable historic rival. Our coexistence is relatively dotted by conflicts and wars. However, nowadays Germany is viewed as a key partner and the European Union and our membership in it have contributed to this to a great extent. Within the framework of unified Europe, Czech-German cooperation is obviously unavoidable.

In recent years, the relationship between the Czech Republic and Germany has been repeatedly described as the best it has ever been in history, and so I do not know what the right word to describe it would be today, when thanks to intensive contacts, active communication and searches for joint topics, our relations have continued to improve. However, we must not relent, and we must carefully protect and care for our cooperation. I would like for our relations to be as strong and close as possible, so that we can successfully find solutions together for the challenges that affect both countries. Therefore, I am intensively devoting attention today in Berlin to the relations between the Czech Republic and Germany, and in a month I will do so during visits to Dresden and Munich.

The foundations of our cooperation today were the Czech-German Declaration of 1997 and the resulting Czech-German Fund for the Future and the Czech-German Discussion Forum. It is on those foundations that we would now like to build strategic dialogue, which will be based on active cooperation in individual areas of common interest. I would like for our cooperation to be based on active communication between Czech government ministers and their German partners, and I would like to focus on cooperation among regions also at the local level. I would also like to develop our relations with Berlin as well as with the neighbouring German federal states of Saxony and Bavaria. After all, establishing relations between the Czech Republic and individual German federal states has been approached relatively cautiously for a long time for various reasons. Therefore, I am very pleased that in recent years we have managed to move this process significantly forward.

My goal is for Czech-German cooperation to serve as an example for building and deepening relations among EU member states, which I regard as crucial for the integration process. As I have already pointed out, membership in the European Union in the case of the Czech Republic and Germany has led to closer cooperation, and I am convinced that our deepening relations will have a positive effect both on our countries and on Europe as a whole. This is a two-way process, which does not have a disintegration or isolationist character, but rather supports the integration process in the EU.

In order to speak about what kind of Europe we want, we first have to generally define the basic problems with which we must cope and the key focuses that are crucial for our future.

I consider trust and self confidence to be key for the future success or failure of the EU. These relatively difficult to understand and immeasurable variables serve as a basis for cooperation, since we are the ones who can most effectively dismantle and destroy the European integration process if we are not careful and lose trust and self confidence. We must not lose trust in our partners, with whom we have been creating a shared European home for years and even decades, trust in the idea that a jointly developed community makes sense and is sustainable, trust in the values and rules based on which we have built the EU. Last, but not least, we must not disappoint our citizens who trust the political system and its functioning. Self confidence is also just as important. This means self confidence that we are capable of holding ourselves up in the world in economic and political competition, self confidence that we are capable in dialogue with other world powers to play at least an equivalent role and self confidence that we are able to defend our values and our model even in the face of potential aggression from outside the EU. The European Union is based on dialogue, on shaking hands, on finding partners and on cooperation with them. Those constitute its main asset. Of course, it is becoming apparent that dialogue and cooperation have their limits, that it is necessary to maintain them below a certain limit, beyond which there can be no more discussion, because otherwise we would lose ourselves. Therefore, too, it is important to maintain our great alliances based on shared values, and it is important to build and deepen trans-Atlantic ties and cooperation in NATO.

Dnes však žijeme v době, kde je to právě důvěra a sebedůvěra, které jsou v největším ohrožení. Jsme otřeseni problémy, v nichž jsme se ocitli. Ovšem Evropská unie není žádnou definitivní strukturou. Je to velmi cenný a funkční nástroj spolupráce, o který ale musíme pečovat a musíme mu věřit. Pokud tuto důvěru mít nebudeme, pak existovat a fungovat nebude.

Důvěra se snadno ztrácí a těžko obnovuje. K tomu, abychom si vzájemnou důvěru udrželi, je zapotřebí především dodržovat dohodnutá pravidla a čelit pokušení obětovat společné domluvy jednostranným výhodám. Evropa má zkušenost s tím, že obcházení pravidel se nevyplácí, ať již v hospodářské, tak v bezpečnostní oblasti. Musíme být velmi opatrní a pečliví v tom, jaká pravidla přijímáme, abychom sami sebe nesvázali nesmyslnými či zbytečně rigidními předpisy. Ovšem pravidla, na nichž se shodneme, musíme brát vážně. Jedině tak totiž budeme brát vážně také naše společné cíle a dokážeme je naplnit. V tom považuji evropský model spolupráce za výjimečný, omezujeme sami sebe, abychom společně dostali víc.

Pokud hovoříme o aktuálních výzvách, nemůžeme se vyhnout tématu Řecka. Nebudu se pouštět do ekonomických výkladů, ale zmíním dva aspekty, které souvisejí s tématy důvěry a zachovávání pravidel, o nichž jsem se zmiňoval.

Prvním aspektem je solidarita, která leží v základech evropské integrace stejně jako dodržování dohodnutých pravidel. Jednou z podob, jichž solidarita v Evropské unii nabývá je pomoc, kterou dostávají státy, které se ocitly v zásadních ekonomických problémech. Tato pomoc dokazuje, že jsme schopni nalézt funkční řešení i v momentech krize.

S touto pomocí jsou spojeny také určité závazky a povinnosti jednotlivých zemí. Pro vzájemnou důvěru a udržení stability je zásadní, abychom uměli nalézt rovnováhu mezi poskytovanou pomocí, přijatými závazky a zohledněním jejich dopadů na obyvatele, tedy mezi povinnostmi a solidaritou.

Druhým aspektem, který zmíním, jsou dezintegrační tendence. V souvislosti s Řeckem se dnes vedou velmi intenzivní debaty o jeho vystoupení z eurozóny. Myslím si, že tento krok by byl velmi nešťastný a že je v zájmu nás všech, aby Řecko v eurozóně zůstalo, pokud to bude jen trochu možné. Podobně nahlízím také na úvahy o vystoupení Spojeného království z Evropské unie. Byla by to velká ztráta, jak pro Unii, tak pro Británii.

Musíme si uvědomit, že se nejedná o otázku týkající se výlučně těchto dvou států, ale o širší problém, neboť oba zmiňované procesy vystoupení by měly neblahé dopady na důvěru ve fungování eurozóny a Evropské unie, i proto je důležité, aby jak Řecko, tak Spojené království zůstaly na palubě.

Hospodářská krize, kterou Evropská unie prodělala, odhalila jeden zásadní problém, který je hrozivý nejen dnes, ale může do budoucna přinést ještě fatálnější důsledky. Tím problémem je nezaměstnanost mladých a jejich deziluze, že jim existující systém nedokáže pomoci v řešení jejich problémů. Tento stav se projevuje následnou nedůvěrou v systém a jeho nástroje obecně, což v sobě samozřejmě nese naprosto zásadní riziko ztráty legitimacy, a tím i rozkladu politického systému, jak jej známe dnes. Tento problém ještě zesiluje fenomén stárnutí našich společností, které mezigenerační napětí dále zvyrazňuje. Stárneme a současně hrozí, že ztratíme mladou generaci. Tato situace nám nedovolí být příliš spokojeni sami se sebou, neměla by nás však uvrhnout do zoufalství, ale měla by být naším motorem pro další aktivitu.

Přes nesporné úspěchy, kterých jsme v integračním procesu dosáhli, a přes výhody, které tento proces Evropanům přináší, významnou část z nich Evropská unie nezajímá, je jim velmi vzdálená a nerozumí jí. S tím je pak spojeno šíření nejružnějších mýtů a polopравd o tom, jak Unie a integrační proces fungují, resp. spíše nefungují. Tato mytologie se následně stala základem politiky antievropských, nacionalistických a antisystémových stran.

Ani zde neexistuje jednoduché řešení, jak této situaci čelit. Cesta vede přes náročnou aktivní komunikaci, řešení

Today we live at a time when trust and self confidence are most in danger. We have been shaken by the problems in which we have found ourselves. Of course, the EU is not a definitive structure. It is a very valuable and functioning tool for cooperation, but one that we have to care for and continue to believe in. If we do not have that trust in it, then it will not continue to exist and function.

Trust is easily lost and difficult to restore. So that we retain our mutual trust, it is mainly important to comply with the agreed rules and work against attempts to sacrifice the joint arrangement for unilateral advantages. Europe has experience with circumvention of rules and knows that doing so does not pay, either in terms of economics or security. We must be very cautious and careful in what kinds of rules we accept, so that we do not impose nonsensical or needlessly rigid regulations on ourselves. Of course, we must take seriously the rules on which we agree. Only by doing that will also be taking seriously our shared objectives and successfully fulfil them. I consider the European model of cooperation to be unique in that sense, because we place limits on ourselves in order to achieve something more together.

If we speak of current challenges, we must not forget Greece. I will not start giving economic explanations, but I will mention two aspects that relate to the topics of trust and maintaining rules, which I have already spoken about.

The first aspect is solidarity, which lies in the foundations of European integration, just like following agreed rules. One of its forms involving solidarity in the EU is the assistance that states that have found themselves in serious economic difficulties receive. That assistance proves that we are able to find functioning solutions even at times of crisis.

That assistance is also tied to certain duties and requirements that individual countries must fulfil. For mutual trust and maintaining of stability, it is crucial for us to be able to find a balance between provided assistance, accepted obligations and consideration of their impacts on inhabitants, meaning a balance between duties and solidarity.

The second aspect that I will mention is disintegration tendencies. In relation to Greece, there have been very intensive debates about its potential exit from the Eurozone. I believe that such a move would be unfortunate, and that it is in the interest of all of us for Greece to remain in the Eurozone if at all possible. I have a similar view about the idea of the UK exiting the EU. That would be a huge loss, both for the EU and for Britain.

We must realise that this is not an issue related exclusively to these two countries, but a larger problem, since both mentioned processes of exiting the EU would have negative impacts on trust in the functioning of the Eurozone and the EU, and therefore it is important for both Greece and the UK to remain in it.

The economic crisis, which took its toll on the EU, revealed one major problem, which not only is alarming today, but in the future could have even more fatal consequences. That problem is youth unemployment and youth disillusion and their belief that the current system cannot help them solve their problems. This situation results in a lack of trust in the system and its tools in general, which poses a significant risk of loss of legitimacy and could lead to a collapse of the political system as we know it today. This problem is further worsened by the phenomenon of an ageing population, which is intensifying friction between generations. We are getting older, and there is also a risk that we will lose the young generation. This situation does not allow us to be too satisfied with ourselves, but it should not make us desperate, and instead should serve as an engine for further activity.

Despite the undisputed successes that we have achieved in the integration process and despite the advantages that this process brings to Europeans, a significant segment of the population does not care about the EU, see themselves as detached from it and do not understand it. This has resulted in the spread of various myths and half-truths about how the EU and the integration process function, or rather do not function. These myths have become a basis for the policies of anti-European, nationalist and anti-system parties.

There is not an easy way to tackle this situation either. The road involves active communication, solving of real social

reálných sociálních problémů, otevřenost a prezentaci pozitivních přínosů integrace. Změna politiky vůči Evropské unii, s níž přišla moje vláda, je občany vnímána velmi pozitivně a z průzkumů vyplývá, že Češi v členství nacházejí stále více pozitiv a přínosů. Zřetelně se ukazuje, že komunikace, která není pouze kritická a útočná, ale ukazuje i pozitivní aspekty, má svůj smysl.

V budování Evropy a při provádění jednotlivých politik však nemůžeme hledět jen na formální institucionální rámec, na stát či veřejnoprávní subjekty. Klíčovou a nezastupitelnou roli hrají také nestátní subjekty, neziskové organizace, církve. Právě tyto instituce budují tvář Evropy ze spodu a jejich spolupráce je důležitým integrujícím prvkem. Jejich pomoc na místě, práce s konkrétními lidmi a tvář v tvář konkrétním problémům je často neefektivnější formou podpory. Pokud uvažujeme o pilířích, na nichž stojí dnešní Evropská unie a evropský integrační proces, pak tito partneři musí být součástí našeho uvažování a také naší podpory.

Zatím jsem hovořil převážně o otázkách vnitřního uspořádání Evropské unie, ovšem pro stabilitu a rozvoj Evropy představuje nezastupitelnou hodnotu také udržování našich spojení, jejich funkčnosti a jejich síly, a to především tam, kde jsou založena na společných hodnotách. Za klíčovou v tomto smyslu považuji euroatlantickou vazbu, na níž je založena naše bezpečnostní architektura a která hraje nezastupitelnou roli i z hlediska ekonomického. Pro budoucnost Evropské unie bude významné i to, jak se nám podaří tuto vazbu dále posilovat a rozvíjet.

Evropská unie čerpá také z kontinuity svého vývoje, který je sledem kroků, jež vedou k postupnému sbližování a prohlubování spolupráce. Evropská integrace nepotřebuje revoluci či zásadní zlom, ale to, abychom nepřestali dělat postupné kroky kupředu a abychom při tomto procesu zachovali maximální míru transparentnosti. Někomu možná tento přístup může přijít málo odvážný. Já však za odvahu nepovažuji vytyčování cílů, které jsou nereálné, ani následnou překrotnou snahu o jejich naplnění. Za odvážné považuji mít jasnou vizi, důsledně ji uplatňovat a neustat ani ve chvílích, kdy tato vize není populární, nebo kdy jejímu naplnění stojí v cestě složité překážky. Naše kroky musí být srozumitelné a kontrolovatelné, protože jinak ztratíme podporu a důvěru občanů, přestaneme být kredibilní a legitimní, což by mělo fatální následky.

Abychom mohli bez obav činit další kroky na integrační cestě, musíme si být jisti, že naše spolupráce stojí na dostatečně pevných základech a že to, co činíme, podporuje také většina Evropanů. V tomto považuji roli členských států za nezastupitelnou. Jsou to totiž právě státy, které představují základní spojnicí mezi Uníí a občany. Systém založený na členských státech je stále tím nejlepším a nejdemokratičtější, který máme k dispozici. Je nám i našim občanům srozumitelný a zajišťuje legitimitu evropskému integračnímu procesu. Většina z nás Evropanů i nadále spojuje svou evropskou identitu s příslušností ke konkrétnímu státu. Možná, že v budoucnu se i toto vnímání bude měnit, ale dnes jej musíme brát v potaz, jinak nemáme šanci na úspěch.

Druhou oblastí, kde jsou členské státy nezastupitelné, je hledání a vytváření evropského zájmu, nebo jinak řečeno rozhodování na evropské úrovni. Evropskou politiku formují diskuse založené na obhajobě národních zájmů a střety o ně. Jiný lepší způsob prozatím nemáme. Nejedná se samozřejmě o nějakou převratnou či novou myšlenku, ale jednu důležitou věc si při přemýšlení o ní musíme uvědomit. Pro budoucnost Evropy je zcela zásadní, aby národní zájem každého členského státu v sobě integroval zájem na skutečně efektivním fungování EU, tedy aby zájem na Evropské unii byl jedním z klíčových zájmů každého členského státu.

Pokusím se tuto myšlenku blíže osvětlit na příkladu České republiky. Moje vláda se snaží být v evropské politice maximálně aktivní jak navenek, tak také na domácí půdě. Naši primární snahou je hledat cesty, jak spolupráci a jednotlivé evropské projekty podporovat, nikoli opačně. To neznamená, že Česká republika se vším souhlasí, že se jen přizpůsobuje, nebo nemá názor, to v žádném případě. Znamená to, že naše členství v Evropské unii a spolupráci v jejím rámci bereme jako základ naší politiky a snažíme se aktivním přístupem prosazovat své zájmy a v neposlední řadě také evropská témata aktivně prezentujeme. Bude to možná znít banálně, ale to co se zásadně změnilo v evropské politice České republiky za poslední rok je základní myšlenkový přístup. Evropskou

problems openness and presentation of the benefits of integration. My government's change in policy towards the EU has resulted in citizens perceiving the EU very positively, and according to surveys, Czechs increasingly see more benefits and advantages in EU membership. It is becoming clear that communication is not only critical and assertive, but is also showing positive aspects and makes sense.

In building Europe and in implementing individual policies, however, we cannot focus only on the formal institutional framework, on the state or on public-legal entities. A crucial and indispensable role is also played by non-state actors, such as non-profit organisations and religious groups. These institutions are building the face of Europe from the bottom up, and their cooperation is an important part of the integration process. Their assistance, work with specific people and face-to-face tackling of specific problems are often the most effective form of support. If we consider the pillars on which today's European Union and the European integration process stand, then these partners must be part of our consideration and our support.

So far, I have talked mainly about issues related to the internal arrangement of the EU, but of course maintaining our alliances, their functioning and their strength, mainly where they are based on shared values, are crucial for maintaining stability and development of Europe. I consider Euro-Atlantic ties to be key. They are based on our security architecture and play an indispensable role economically as well. For the EU's future, it will also be important how we manage to further strengthen and develop those ties.

The EU also benefits from the continuity of its development, which is a progression of steps that will lead to gradual strengthening and deepening of cooperation. European integration does not need a revolution or a fundamental breakthrough, but there is a need for us to ensure that we continue to take steps forward and maintain a maximum level of transparency. Some might view that approach as somewhat bold. However, what I do not consider bold is setting objectives that are not realistic and then attempting in vain to fulfil them. I consider it bold to have a clear vision, to apply it extensively and not to let up, even when such a vision is not popular, or when difficult obstacles stand in its way. Our steps must be comprehensive and controlled, because otherwise we would lose the support and trust from our citizens and would cease to have credibility and legitimacy, which would likely have fatal consequences.

In order to face further steps in the integration process without concerns, we must be certain that our cooperation is based on solid enough foundations and that what we do is also supported by most Europeans. I consider the role of member states to be indispensable in this area. It is the member states that represent the main link between the EU and its citizens. A system based on member states is still the best and most democratic kind that we have available. It is comprehensible to us and our citizens and will ensure the legitimacy of the European integration process. Most of us Europeans still link our European identity with allegiance to specific countries. Maybe in the future, that perception will change too, but today we need to take it into consideration, or otherwise we will not have a chance of success.

Another area in which member states are indispensable is in seeking and creating European interests, in other words decisions at the European level. European policy is formed by discussions based on defence of national interests and conflicts regarding them. So far we do not have a better method. This of course is not a new or revolutionary idea, but is one important thing that we must realise when thinking about the situation. For the future of Europe, it is absolutely essential for the national interests of each member state to include the interest in real effective functioning of the EU as a whole and for the interest in the EU to be one of the key interests of each member state.

I will try to elaborate on this idea by using the Czech Republic as an example. My government has been trying to be actively involved in European policy to a maximum extent, both externally and domestically. Our primary aim is to find a way to support cooperation and individual European projects, not the opposite. That does not mean that the Czech Republic agrees with everything, that it only adapts or that it does not have its own opinions. It means that our membership in the EU and cooperation within its framework is taken by us as a basis for our policies, and we

unii a jednotlivé návrhy či projekty nebereme jako ohrožení, ale jako příležitost. Hledáme cesty, jak být uvnitř, v hlavním proudu, nikoli, jak se vyčlenit mimo spolupráci. Evropská politika pro nás neznamená politiku zahraniční, vůči cizím subjektům, ale součást naší vlastní politiky. Česká republika už nebude opakovat odmítnutí Fiskálního paktu nebo Klausovu výjimku.

Druhým pilířem, o němž se musíme při integračním procesu opírat, je stabilní, funkční a důvěryhodný institucionální rámec. Evropská komise, Evropský parlament, Soudní dvůr EU fungují v celku bez výraznějších výkyvů. Největší deficit tak spatřuji v zapojení národních parlamentů. Již jsem se zmiňoval o tom, že mnoho Evropanů buduje svůj vztah k Evropské unii právě prostřednictvím národního kontextu a národních institucí, které považují za bližší a srozumitelnější. V tomto ohledu považuji za velmi smysluplné hledat cesty, jak národní instituce zapojovat do procesů, které probíhají na národní úrovni.

Pokud bych měl vymezit stručně vymezení dnešní stav evropské integrace, řekl bych, že už jsme velmi daleko, ale práce ještě zdaleka není hotová. Další integrace je nezbytná, neboť v některých oblastech, které jsou pro budoucnost Evropy zásadní a o nichž se ještě podrobněji zmíním, jsme teprve v polovině cesty, někde dokonce jen na počátku.

Abychom mohli jít kupředu, musíme být realisté a zvolit tempo, které nepřinese nestabilitu a umožní udržet podporu občanů našich zemí. Nepovažoval bych proto za rozumné pouštět se nyní do dalekosáhlých a náročných změn primárního práva V Evropě sílí hnutí, která zpochybňují samotnou myšlenku integrace, vzpomínáme se z prodělané krize a navíc jsme ještě dodnes plně neimplementovali všechny změny, které přinesla Lisabonská smlouva.

Cesta vede jinudy. Musíme plně využít rámec, který máme k dispozici, a zaměřit se na oblasti, které jsou zásadní z hlediska společného zájmu členských států a Evropské unie jako celku. V těchto oblastech musíme v integračním procesu postupovat rychle a jít až na samotný okraj možného a možná i trochu za něj. Naopak ostatní politiky bychom měli ponechat primárně na úrovni členských států. Jsem rád, že tento „kvalitativní a intenzivní“ přístup sdílí také současná Evropská komise.

Můj výběr zásadních témat společného zájmu zahrnuje energetiku, vnitřní trh, migraci a azyl a s nimi související volný pohyb osob, obchod, zahraniční politiku, politiku sousedství, obrannou a bezpečnostní politiku a politiku rozšíření.

Za specifickou otázku považuji sociální dimenzi, která hraje stále větší roli i z hlediska důvěry občanů v instituce a integrační proces. Jsem přesvědčen, že její význam se bude výrazně zvyšovat. V této chvíli sice bohužel ještě nejsme tak daleko, abychom mohli hovořit o skutečně společné sociální politice, ale prohlubující se hospodářská integrace před nás sociální otázky na evropské úrovni jednoduše klade a my musíme hledat jejich řešení. Ne vždy leží tato řešení v úpravě či rozhodnutí na evropské úrovni. Obtížné najdeme jedno řešení, které by vyhovovalo všem, ale téměř vždy nalézáme v konkrétním tématu aspekty, v nichž jako členské státy Evropské unie musíme spolupracovat a komunikovat. V tom vidím zárodek budoucího prohlubování spolupráce v této oblasti.

Za zcela zásadní pak považuji společnou měnu euro a s ní související koordinaci hospodářských politik, proto jsem ji také vytkl před závorku, do níž jsem umístil politiky společného zájmu. Euro je klíčový politický a ekonomický projekt EU a propojuje obě tyto roviny, jeho osud je proto zásadní pro Evropskou unii jako celek – ekonomicky i politicky. Pro Českou republiku je stabilita a fungování eurozóny stěžejním národním zájmem, a to platí i přesto, že Česká republika doposud členem eurozóny není. V tomto stavu spatřuji jeden z zásadních nedostatků. Bez přijetí eura budeme stále stát minimálně v některých oblastech spolupráce na pouze okraji.

Mým cílem je, aby Česká republika učinila veškeré potřebné kroky zajišťující, že bude připravena na vstup do eurozóny okolo roku 2020. Není to úkol jednoduchý a cesta k němu povede přes disciplínu ve fiskální oblasti, odvalu v oblasti hospodářské a přesvědčivost v komunikaci s veřejností. Osobně jsem však přesvědčen, že je to cesta správná, neboť prohloubená spolupráce v oblasti hospodářských politik tak, jak ji dnes připravují a dokončují státy eurozóny, bude bezpochyby tvořit jádro integrace Evropské unie v blízké budoucnosti.

attempt to take an active approach to promote our interests and to present European topics actively. It may seem insignificant, but what has fundamentally changed in the Czech Republic's EU policy in the past year is the basic approach to ideas. We do not view the EU and individual proposals and projects as a threat, but as an opportunity. We are seeking ways to be inside, in the main progression, not to withdraw ourselves from cooperation. European policy for us does not mean foreign policy towards foreign entities, but part of our own policy. The Czech Republic will not repeat the rejection of the Fiscal Pact or Klaus' exception.

Another pillar that we must take care of in the integration process is a stable, functioning and trustworthy institutional framework. The European Commission, the European Parliament and the Court of Justice of the EU function consistently well in general. The biggest shortcoming is in the involvement of national parliaments. As I have already mentioned, many Europeans build their relationship to the EU via their national context and national institutions, which are more familiar to them and easier for them to understand. In this regard, I believe it makes sense to find ways to get national institutions involved in the processes that occur at the national level.

If I were to define today's situation with European integration in brief, I would say that we are already very far along, but that our work is far from finished. Further integration is essential, because in some areas that are key for Europe's future and about which I will still speak, we are only half way there, and in some cases only at the beginning. In order for us to move forward, we have to be realistic and choose a pace that will not lead to instability and will enable us to maintain the support of our citizens. I don't believe that it would make sense to get make sweeping or demanding changes to primary law. In Europe, movements are increasing in popularity that question the very idea of integration. We are recovering from a protracted crisis, and furthermore, we have not yet fully implemented all of the changes that the Lisbon Treaty introduced.

The road leads elsewhere. We have to fully use the framework that we have available and focus on the areas that are crucial for us in terms of the shared interests of member states and the EU as a whole. In these areas, we must advance the integration process quickly and go all the way to the boundaries of what is possible and perhaps even a bit beyond them. However, we should leave other policies primarily to the member states. I am pleased that support for this "quality and intensive" approach is shared by the current European Commission.

My selection of important topics of common interest includes energy, the internal market, migration and asylum and related free movement of persons, commerce, foreign policy, policy of neighbours, defence and security policy and enlargement policy.

I consider the social dimension to be a specific issue, which is playing an increasing role as far as citizens' trust in the institutions and the integration process is concerned. I am convinced that its importance will significantly grow. Unfortunately, at this time we are not far enough along to be able to talk about a real single social policy, but deepening economic integration has placed social issues before us on the European level, and we simply must find solutions for them. Such solutions do not always involve adjustments or decisions at the European level. It is difficult for us to find a single solution that would satisfy all, but we almost always find in relation to this topic certain aspects, where as EU member states we should cooperate and communicate. I predict that this will lead to deepening of cooperation of this area.

Something that I consider absolutely fundamental is the single currency, the euro, which is closely connected to coordination of economic policy, and that is also why I have focused on it ahead of other areas of shared interest. The euro is a key political and economic project of the EU and links both of these levels. Its fate is therefore crucial for the EU as a whole, both economically and politically. For the Czech Republic, the stability and functioning of the Eurozone is a key national interest, and this is true even though the Czech Republic is not yet a member of the Eurozone. That is where I find one major shortcoming. Without adoption of the euro, we will be at the very least only on the edge in certain areas of cooperation.

O důvodech, proč mezi zásadní témata řadím energetiku, asi nemusím obšírně hovořit. Energetika je jedním z nejdiskutovanějších politických témat naší doby. Je to přirozené – jedná se o sektor, který zasahuje do rozličných oblastí našeho života, od hospodářství po bezpečnost. Energetika má pochopitelně také výrazný mezinárodní kontext a současný vývoj ve světě jasně ukazuje, o jak klíčovou oblast se jedná. Z těchto důvodů považuji budování společné energetické politiky za zásadní úkol současné Evropské unie, jehož úspěšné naplnění může znamenat největší posun z hlediska integračního úsilí.

Současná diskuse o vzniku energetické unie je potvrzením toho, že my Evropané jsme si těchto souvislostí vědomi. Pro úspěch energetické unie považuji za klíčové především dvě z jejích pěti navrhovaných dimenzí. Jsou jimi energetická bezpečnost a vytvoření funkčního integrovaného trhu s energií.

Aktuální krize na Ukrajině nám opětovně ukazuje, že bezpečnost dodávek energie a surovin není samozřejmostí. Potřebujeme kvalitní infrastrukturu, jejíž vybudování je bohužel finančně náročné. Musíme proto nalézt způsoby, jak ji financovat, jak se má zapojit stát a jak co nejméně zatížit spotřebitele. Přičemž právě v oblasti dodávek surovin musíme více než v jiných oblastech mít na zřeteli – princip solidarity – jeden ze základních principů evropské spolupráce.

Propojení energetických systémů nás přivede o krok blíže k dokončení vnitřního trhu s energií. Evropská komise zde s trochou nadsázky hovoří o páté svobodě, ovšem úspěch v této oblasti může mít, bez nadsázky, význam překročení Rubikonu. Propojená infrastruktura nicméně není jediným potřebným krokem. Skutečně integrovaný a funkční trh je možné zajistit pouze, pokud existují také integrovaná pravidla, která skutečně dodržujeme. Pokud se nám podaří, aby energetická unie nezůstala jen na papíře, věřím tomu, že se stane jedním ze základů evropské energetické bezpečnosti, konkurenceschopnosti a koneckonců evropské integrace jako takové.

Zatímco v energetice i přes některé dílčí úspěchy společnou řeč teprve hledáme, budování vnitřního trhu je politikou, která přispívá k naplňování myšlenky evropské integrace od samotného jejího počátku. Vnitřní trh coby jednotný prostor pro volný pohyb zboží a služeb, osob a kapitálu je nejčastěji zmiňován jako úspěšný projekt přinášející hospodářský rozvoj států Evropské unie. To je samozřejmě pravda, ovšem nahlížet jej pouze tímto prizmatem by znamenalo nedocenit jeho skutečný význam. Evropa se silným vnitřním trhem lépe čelí globálním výzvám. Vnitřní trh je také nástrojem, který umožňuje lidem pocítit praktické výsledky integrace, a posiluje tak evropskou identitu.

Musíme si přiznat, že budování vnitřního trhu je práce vskutku sisyfovská a s pohyblivým cílem. Přicházejí nové společenské jevy, nové technologie, předchozí kroky přinášejí výzvy, které nebylo možné předjímat. Prohlubování vnitřního trhu je potřeba chápat jako kontinuální a dynamický proces. Tím spíše bychom si měli uvědomovat jeho smysl a nepolevovat ve snaze v jeho prohlubování.

V nejbližší době se je potřeba zaměřit zejména na ty části vnitřního trhu, v nichž je potřeba spolupráce neurgentnější. Mám na mysli především energetickou unii, o které již byla řeč, a jednotný digitální trh. Je nutné více zapracovat na jednotném prostředí pro pohyb služeb, kde čelíme mnoha nedostatkům, ale nesmíme polevit ani v práci na odstraňování překážek pro volný pohyb zboží či produktů duševního vlastnictví. V neposlední řadě je nutné se zabývat zlepšováním procesu tvorby naší legislativy a snižováním administrativní zátěže.

Dalším tématem, které není možné v Evropské unii řešit izolovaně na úrovni členských států a kde jednoznačně musíme hledat společná řešení, je migrační a azylová politika. Téma je v současnosti navýsost aktuální a pro Evropskou unii velmi palčivé. Migrace je velmi komplexní a dynamický jev, který zasahuje nejen region Středozemního moře, ale také oblast východní Evropy a západního Balkánu. Migrace je přirozený fenomén, který lidstvo provází již po tisíciletí. Není tedy namístě mluvit o migračních tocích jako o něčem, co je produktem dnešní doby, byť každá doba a tedy i ta naše má svá specifika. S vědomím této skutečnosti musíme také přistupovat k řešení aktuální migrační situace.

Je nepochybné, že současné mohutné migrační tlaky jsou výzvou a těžkou zkouškou pro celou Evropskou unii, pokud se nám ji však podaří zvládnout, může se stát prvkem, který posílí jednotu a sílu evropského společenství.

My aim is for the Czech Republic to take all necessary steps to ensure that it will be prepared to join the Eurozone around 2020. That is not a simple task, and the road to it will involve fiscal discipline, a courageous economic approach and the ability to communicate with the public effectively and win their support for it. However, I am personally convinced that this is the right path to take, since deepened cooperation in economic policy, as is being prepared and completed by Eurozone states, will undoubtedly form the core of the EU's integration in the near future.

I probably do not have to explain why I rank energy among the important topics. Energy is one of the most discussed political topics of our time. It is natural – it is a sector that affects different areas of our lives, from the economy to security. Energy also understandably has a major international context, and the current developments in the world clearly show how crucial it is. For these reasons, I consider developing a single energy policy to be an important task for the current EU, whose successful fulfilment can lead to greater progress in integration efforts.

The current discussions regarding the creation of an Energy Union merely confirm that we Europeans are aware of this connection. I consider two of the five proposed dimensions to be key for the success of the Energy Union. They are energy security and creation of a functioning integrated energy market,

The current crisis in Ukraine shows us again that the security of supplies of energy and raw materials is not something to be taken for granted. We need quality infrastructure, whose development is unfortunately financially demanding. We must find ways to finance it and to involve the state and burden consumers as little as possible. In the area of raw material supplies, we must more than in other areas take into consideration the principle of solidarity, one of the basic principles of European cooperation.

The interconnection of energy systems will lead us a step closer to finalising the internal energy market. The European Commission with a bit of exaggeration is talking about a fifth freedom, and of course success in this area could have, without exaggeration, overcoming the impossible. Nonetheless, an interconnected infrastructure is not the only necessary step. A truly integrated and functioning market can be ensured only if there are integrated rules, which we actually follow.

If we succeed in achieving an Energy Union that does not only remain on paper, then I believe that it will become one of the foundations of European energy security, competitiveness, and finally European integration itself.

While in energy, even despite certain partial successes, we are still looking for a common voice, building the internal market is a policy that will contribute to fulfilling the idea of European integration from its very beginning. The internal market as a single space for free movement of goods and services, persons and capital is most often referred to as a successful project bringing about economic development in EU states. That is of course true, but to look at it only through that prism would mean to underestimate its actual importance. A Europe with a strong internal market will be better at facing global challenges. The internal market is also a tool that enables people to feel the practical effects of integration, and that strengthens European identity.

We must admit that building the internal market is an constant work task with varying aims. New social phenomena and new technologies are emerging, and previous steps are resulting in challenges that could not have been foreseen. Deepening the internal market needs to be understood as a continual and dynamic process. We should realise its purpose and not let up in the effort to deepen it.

In the days to come, it will be necessary to focus in particular on those parts of the internal market in which the need for cooperation is the most urgent. I have in mind mainly the Energy Union, which has already been mentioned, along with the single digital market. It is necessary to do more to bring about a single environment for the movement of services, where we face many shortcomings, but we must not neglect work on eliminating obstacles to the free movement of goods or intellectual property products. Finally, it is necessary to focus on improving the process of creating our legislation and reduction of administrative burden. The internal market is not only about harmonisation of legislation, but is also about improving administrative processes and making them easier. Administrative obstacles are indeed what to a great extent are preventing the full development of all four freedoms.

Pokud úspěšní nebudeme, hrozí opačný efekt. Migrační politika je již v současnosti pevně zakotvena v rámci společných politik Evropské unie a její provádění do značné míry vyplývá ze společných právních nástrojů Unie. Zaměříme se tedy především na efektivní a smysluplné provádění nástrojů ve výše uvedených oblastech a odstraňování dílčích nedostatků.

Kde ovšem musíme být mnohem aktivnější a efektivnější, to jsou opatření, která směřují na kořeny migračních toků, ať již se jedná o pomoc uprchlíkům na místě, užší spolupráci se zeměmi původu a tranzitními zeměmi, či o předcházení dalším vojenským konfliktům, které by současnou situaci ještě zhoršily. Mimořádné úsilí musíme věnovat boji proti barbarskému obchodování s lidmi, z něhož jsou nezřídka financovány teroristické aktivity zločineckých organizací.

Na závěr tohoto exposé k migrační problematice bych rád upozornil na jeho souvislost s tématem, které mi obzvláště leží na srdci a o němž jsem se zmiňoval u vnitřního trhu, a sice s volným pohybem osob. Tato klíčová svoboda Evropské unie je pro mě osobně a pevně věřím, že pro všechny z vás, nedotknutelná. Jedná se o zásadní plod evropské integrace a její klíčový symbol. Pokud to s Evropskou unií myslíme vážně, musíme vynaložit veškeré úsilí, abychom předešli jejímu omezení. Jakýkoli signál negativního vývoje právě v této oblasti by měl pro integrační proces zásadní důsledky.

Jednotná pravidla, vnitřní trh, společná obchodní politika – to vše jsou pojmy, které odpůrce evropské integrace rozčilují. Pro mě, jako bytostného Evropana, jsou však důkazem, že Evropská unie směřuje správným směrem. Ve srovnání s klíčovými ekonomickými a obchodními konkurenty Evropské unie jsou i ty největší evropské státy malé, nemůžeme si dovolit se v této oblasti pohybovat každý na vlastní pěst, musíme se opírat o společnou obchodní politiku. Pro středně velkou evropskou zemi, jakou je Česká republika, to platí dvojnásob. Ovšem i silná německá ekonomika z této společné politiky výrazně těží. Evropská unie je totiž nejsilnějším hráčem na světové obchodní scéně. Obchodní vztahy jsou pro nás prostředkem, jak prohlubovat vztahy s našimi partnery, utvářet vztahy nové a jak ovlivňovat globální politiku.

Obchodní politika má však širší záběr než ten čistě ekonomický. V některých případech slouží také jako demonstrace toho, kam Evropská unie směřuje, nebo kam patří a na jakých hodnotách stojí. Takovou ukázkou je pro mne vyjednávání o Transatlantické obchodní a investiční dohodě (TTIP) s USA. Spojené státy jsou naším nejbližším politickým a obranným spojencem a tato skutečnost by měla být reflektována i ve vzájemných obchodních vztazích. Podpis dohody nepřinese jen obchodní růst, ale také potvrdí důležitost našeho partnerství. Víím, že vyjednávání o TTIP budou ještě složité, a jsem si vědom mnoha obav, které v souvislosti s dohodou vznikají. Nepochybuji, že USA jsou silný hráč, který se bude zasazovat o své zájmy, o to víc je však nutné pamatovat na to, co jsem zde již zmiňoval, totiž na základní principy evropské spolupráce. Musíme být jednotní, vůči sobě navzájem solidární a dát Komisi pro její vyjednávání silný mandát, aby pro Evropu vyjednala co nejvýhodnější podmínky.

Další tři oblasti, o nichž budu mluvit, jsou svým zaměřením externí, ale mají významné dopady na vnitřní uspořádání a stabilitu Evropské unie. Cílem politiky sousedství propagovat a rozvíjet hodnoty, na nichž je Evropská unie vybudována, v zemích, které s Evropskou unií bezprostředně sousedí a podporovat v nich stabilitu a prosperitu. Z hlediska Evropské unie se jedná o zásadní společnou politiku, jejíž úspěch je v našem vitálním zájmu.

Another topic that cannot be resolved in the EU isolated at the level of member states and where we must find a joint solution is migration and asylum policy. This topic is currently very relevant and very pressing for the EU. Migration is a very complex and dynamic phenomenon, which is affecting not only the Mediterranean Sea region, but also Eastern Europe and the Western Balkans. Migration is a natural phenomenon, which has accompanied mankind for millennia. Therefore, it is not appropriate to talk about migration flows as something that is a product of today's era, although each era, including ours, has its specific characteristics. With awareness of this fact, we must take an approach to deal with the current migration situation.

It is undisputed that the current mass migration pressures are a challenge and a difficult test for the entire EU, but if we manage to cope with it, then it can become a phenomenon that boosts the unity and strength of the European Community. If we are not successful, there is a risk of the opposite effect. Migration policy is already now firmly enshrined in the EU's joint policies, and its implementation to a great extent is based on the EU's shared legal resources. Therefore, we should focus mainly on effective and sensible implementation of resources in the areas specified above and eliminating shortcomings.

However, where we must be more active and effective are in relation to measures focused on the roots of migration flows, whether these involve helping refugees on site, closer cooperation with migrants' countries of origin and transit countries and avoiding additional military conflicts that would worsen the current situation. We must make a major effort to combat barbaric human trafficking, which is often used to finance terrorism and criminal organisations.

To conclude this mention of migration issues, I would like to highlight a topic that especially lies at my heart and about which I mentioned in relation to the internal market, and that is the free movement of persons. That key freedom of the EU is indispensable for me personally, and I am strongly convinced that it is for you as well. It is a fundamental source of European integration and is a crucial symbol. If we are serious about the EU, then we have to make a maximum effort to overcome its limitations. Any sign of negative developments in this area would have serious consequences for the integration process.

Single rules, single market and single trade policy are all terms that anger opponents of European integration. For me as a living and breathing European, however, they are evidence that the EU is moving in the right direction. When compared to the key economic and business competitors in the EU, even the largest EU states are small, we all can afford to move in this area on our own, and we can benefit from a single trade policy. For a mid-sized European country such as the Czech Republic, that applies to a double extent. Of course, even the strong German economy benefits significantly from single policy. After all, the EU is not the strongest player on the global economic scene. Trade relations are a means for us of deepening our relations with partners, creating new relationships and influencing global policy.

However, trade policies have a wider reach than just a purely economic one. In some cases, they serve as a sign of where the EU is headed, where it belongs and what values it stands on. Such a sign for me is the work to negotiate the Trans-Atlantic Trade and Investment Partnership (TTIP) with the USA. The United States is our main political and defence ally, and that fact should also be reflected in trade relations. The signing of the TTIP will not only lead to growth in trade, but will also reaffirm the importance of our partnership. I know that the negotiations regarding the TTIP will still be complex, and I am aware of the many concerns related to it. I fully recognise that the USA is a strong player, which will seek to promote its interests, but that is why I consider it all the more important to remember what I have already mentioned, the basic principles of European cooperation. We must be united, show solidarity towards each other and give the Commission a strong mandate for negotiations, so that Europe can negotiate the best terms of the arrangement.

Another three areas that I will talk about have an external focus, but they have significant impacts on the internal arrangement and stability of the EU. The aim of the neighbourhood policy is to promote and develop the values on which the EU is based in countries that directly border the EU and to support their stability and prosperity. From the EU's point of view, this is a key shared policy and its success is in our vital interest.

Dlouhou dobu se zdálo, že politika sousedství přináší své ovoce a je úspěšná, ale poslední vývoj v sousedství Unie ukázal několik věcí, zaprvé, že politika sousedství nemůže být jediným nástrojem, který máme k dispozici a zadruhé, že má v některých aspektech významné nedostatky a při plnění svých cílů selhává. Jelikož funkční sousedskou politiku nutně potřebujeme, musíme přistoupit k její zásadní reformě založené především na principu diferenciovaného přístupu k jednotlivým partnerům a principu inkluзивity. Strukturu této politiky vystavěnou na dvou instrumentech – Východním partnerství a Unii pro Středomoří - bychom měli zachovat.

Partnerským státům Evropy, které se rozhodnou jít cestou, která směřuje do Evropské unie, musíme nabídnout zřetelnou evropskou perspektivu. Dnes se to týká především Moldavska, Gruzie a Ukrajiny. Evropská perspektiva je v případě těchto států strategickým cílem a podnětem k provádění reform. Je perspektivou, kterou tyto státy mají, a my, kdož jsme ji již naplnili, bychom ji neměli našim partnerům odírat.

Nemenší důležitost má také naše schopnost zajistit svou obranu a bezpečnost. Dříve byla tato část naší politiky spojována výlučně se Severoatlantickou aliancí, ale tento trend se mění. NATO sice zůstává základním kamenem naší bezpečnostní architektury, ale Evropská unie v ní musí hrát významnou roli, protože by bylo více než nerozumné nevyužít potenciál spolupráce právě v této oblasti. Je sice trochu paradoxní hovořit v případě Evropské unie o obraně a zbraních, když zakladatelé Unie jí do vínku položili touhu po zajištění míru. Naším přáním bylo a vlastně doposud je, abychom byli schopni přesvědčit partnery i konkurenty o možnostech spolupráce dialogem, tím že s nimi navazujeme vztahy, tím, že jsou naše světy úzce provázané. Ukazuje se, že to vždy nejde, že v některých případech prostě není možné se dohodnout, neboť taková dohoda by znamenala ztrátu našeho vlastního „já“. Stejně tak je zřejmé, že v okolí Evropy dnes existují ohniska problémů, která buďto můžeme přehlížet, nebo můžeme něco činit, abychom je neutralizovali. V těchto případech by nám měla sloužit společná obranná a bezpečnostní politika, k tomu abychom ji mohli skutečně využít, musíme se zaměřit na její funkčnost, především na spolupráci mezi armádami členských států, flexibilitu použití jejich nástrojů a na maximální možné synergetické efekty s NATO.

Poslední oblastí, kterou zmiňuji, je politika rozšíření. Ta zcela přirozeně musí patřit mezi politiky, které jsou společné. Víím, že toto téma dnes není vnímáno jako zásadní problém, já jsem ovšem přesvědčen, že rozšíření Evropské unie musí ležet v samotném jádru naší pozornosti. Samotná myšlenka evropské integrace směřuje ke sjednocení celého kontinentu. Považuji nadto rozšiřování za proces, který Evropu jako celek dlouhodobě stabilizuje a činí silnější, proto bychom se jej neměli vzdávat. Václav Havel a Joschka Fischer ve svých dnes již zmiňovaných projevech plédovali za rozšíření Unie o bývalé postkomunistické státy, včetně České republiky a byli vyslyšeni. Já tak učiním směrem k zemím západního Balkánu a východní Evropy. To že významné části Evropy stále ještě stojí mimo hlavní integrační proud pocítuji jako deficit. Je naprosto zásadní pokračovat s nimi ve spolupráci založené na (společně sdílených) hodnotách – demokracii, vládě práva, lidských právech. Státům, které se rozhodnou pro vstup do Evropské unie, musíme dát jasnou evropskou perspektivu. K tomu, aby tyto státy mohly do Evropské unie skutečně vstoupit, musí splnit jasně daná a precizně definovaná kritéria, což s sebou přináší dlouhodobou práci a někdy také i poměrně nepopulární kroky. V tomto procesu potřebují pomoc. My Češi vííme z vlastní nedávné zkušenosti, jaký význam pro nás měly signály, zda se s námi počítá či nikoli, zda pro nás skutečně existuje evropská perspektiva. Proto jsme si vědomi důležitosti těchto signálů i pro naše partnery na západním Balkáně a ve východní Evropě.

For a long time, it seemed that the neighbourhood policy was having its desired effect and was successful, but the recent developments near the EU's borders have shown a few things: first, that the neighbourhood policy cannot be the only tool that we have available, and second that in certain aspects it has major shortcomings and is failing to achieve its objectives. Since we strongly need a functioning neighbourhood policy, we must fundamentally reform it with a focus mainly on the principle of a differentiated approach to individual partners and the principle of inclusiveness. The structure of this policy is based on two instruments, the Eastern Partnership and the Union for the Mediterranean, which we should maintain.

Partner states in Europe that choose this path, which leads to the EU, must be offered reasonable European perspective. Today this involves mainly Moldova, Georgia and Ukraine. The European perspective in the case of these states is a strategic goal and will serve as an impulse for implementing reforms. It is a perspective that these states have, and we who have already fulfilled it should not fail to support our partners.

Something no less important is our ability to ensure our defence and security. Previously, this part of our policy was tied exclusively to NATO, but that trend is changing. While NATO remains a keystone for our security, the EU must play an important role in it as well, because it would be more than wrong not to use the potential for cooperation in this area. Indeed it is a paradox to talk in the case of the EU about defence and arms, since the EU's founders aim was to ensure peace. But our wish has always been and remains that we be capable of convincing partners and rivals and the possibility of cooperation through dialogue by establishing relationships with them through close ties. It is being shown that this does not always work, and in some cases it simply is not possible to agree, since such an agreement would mean a loss of our individual identity. It is also obvious that there are plenty of problems in Europe's surroundings, which we can either observe or do something about in order to neutralise them. In these cases, a single defence and security policy should serve us, and so that we can truly take advantage of it we must focus on its functioning, mainly with among member states' armed forces, flexibility in the use of their tools and maximum team cooperation in NATO.

The last topic that I want to focus on is the enlargement policy. It naturally must be among the policies that are joint for us. I know that this topic today is not perceived as a fundamental problem, but I am convinced that the enlargement of the EU must be at the very core of our attention. The very idea of European integration is about the unification of the entire continent. I consider enlargement to be a process that will stabilise Europe as a whole over the long term and make it stronger, and therefore we should not give up the idea. Václav Havel and Joschka Fischer today in their already mentioned speeches pleaded for enlargement of the EU to include former Communist countries, including the Czech Republic, and their calls were heeded. I am also doing this for countries in the Western Balkans and Eastern Europe. The fact that a sizeable part of Europe is outside of the main integration process is something view as a shortcoming. It is absolutely fundamental to continue with them in cooperation based on the (shared) values of democracy, the rule of law and human rights. States that decide to enter the EU must be given a clear European perspective. In order for these states actually to be able to enter the EU, they must fulfil clearly and precisely defined criteria, which will involve long-term work as well as relatively unpopular steps. They need help in this process. We Czechs know from our own recent experience how important the signs of whether we were counted in or not were for us, whether a European perspective actually existed for us. Therefore, we are aware of the importance of these signs for our partners in the Western Balkans and Eastern Europe as well.

Vážené dámy a vážení pánové, budoucnost Evropy je v našich rukou. Musíme pokračovat v integračním díle, které započali její zakladatelé v poválečné době. Musíme navázat na jejich étos, jejich důvěru v možnosti spolupráce a na jejich snahu zajistit Evropě mírový rozvoj. Tento úkol je náš, stejně jako byl jejich. Nástroje pro jeho naplnění máme, musíme je používat.

Jak tedy stručně shrnout, jaká by naše Evropská unie měla být? Evropská unie nesmí upřednostňovat racionalitu na úkor naděje ani naopak. Racionalita bez naděje by vedla ke ztrátě atraktivity a veřejné podpory, naděje bez racionality pak k nezodpovědnosti. Hlavně je ale zapotřebí, abychom všichni v EU brali Unii a její hodnoty za své, abychom byli ochotni se za ně postavit a hájit je, den po dni vždy znovu a znovu.

Děkuji Vám za pozornost.

Ladies and Gentlemen, the future of Europe is in our hands. We must continue in the integration process that was begun by its founders in the post-war period. We must fulfil their goals, honour their trust in the opportunity for cooperation and fulfil their effects to ensure a peaceful Europe. That goal is ours as well as theirs. We have the tools to fulfil those aims, and we must use them.

So how could it be summarised in brief how the EU should be? The EU must not give priority to rationality at the expense of hope, and vice versa. Rationality without hope would lead to a loss of attractiveness and public support, and hope without rationality would lead to irresponsibility. It is mainly important for all of us in the EU to understand the EU and its values as our own, so that we will be able to stand up for it and defend it, day after day again and again.

Thank you for your attention.

Berlínská Humboldtova univerzita

Berlínská Humboldtova univerzita patří se svou více než 200letou historií k nejvýznamnějším vysokým školám Německa i celé Evropy. Tato nejstarší berlínská univerzita byla založena v roce 1809 a je pojmenována po jazykovědci a diplomatovi Wilhelmu von Humboldtovi, který její vznik inicioval a jehož reformní myšlenky silně ovlivnily moderní evropské vysoké školství. Univerzita je spojena se jmény řady slavných osobností, jako je například filosof Georg F. W. Hegel a nositel Nobelovy ceny za fyziku Albert Einstein. V novodobé historii zde se svým projevem vystoupili italský prezident Giorgio Napolitano, bývalý francouzský prezident Valéry Giscard d'Estaing či tehdejší předseda Evropské rady Herman van Rompuy.

Humboldt University of Berlin

With a tradition of more than 200 years, the Humboldt University of Berlin is one of the most prominent universities in both Germany and Europe as a whole. The oldest university in Berlin, the institution was founded in 1809 and named after linguist and diplomat Wilhelm von Humboldt who initiated its establishment and contributed reform-minded ideas that had a strong influence on modern tertiary education in Europe. The history of the Humboldt University of Berlin is intertwined with the work of such prominent personalities as philosopher Georg F. W. Hegel and Nobel Prize winner for physics Albert Einstein. In recent times, the university has served as a venue for presentations delivered by President of Italy Giorgio Napolitano, former French President Valéry Giscard d'Estaing, and former President of the European Council Herman van Rompuy.

twitter.com/@strakovka
facebook.com/uradvlady
www.vlada.cz

ISBN 978-80-7440-128-2

Úřad vlády České republiky | Office of the Government of the Czech Republic
nábřeží Edvarda Beneše 4
CZ Praha 1 – 118 01
Tel. ústředna: 224 002 111
Fax: 257 531 283
datová schránka ID: trfaa33

